

הנוער בין אנשי רק"ח והנציגים הערבים

לנו שם עם הרגלים 50 ספורטאים — והם בין כה לא מבינים כלום בפוליטיקה.

★ ★ ★

שאלות מן היציצ

התקרית השנייה אירעה באיצטדיון סופיה במרתק מטרים ספורים ממקום מושבו של ראש-משלת בולגריה, תיאודור זיבקוב, שישב כשמסביבו כל הפמליה הרשמית. שעה שהגיע למקום דגלי-ישראל — אשר נישא כל הזמן לפני המשלחת העונדת את סמל-המנורה של המדינה — פרצו לפתע מן היציצ קריאות ושאלות אימים. היתה זו קבוצה גדולה של ערבים, חברי מפלגת-הבעת הסורית, שסירבו קודם לכן לצעוד במצעד אחד עם ישראלים. "פלסטין הערבית!" צרחו הבעתיסטים. "הלאה איסראל!" וכשראו שזה לא מעורר שום תגובה,

הימים, ועל זה שהם מצדדים תמיד בגירסה הערבית, בכל סיכסוך וסיכסוך.

אלא שרק"ח היתה מעוניינת מאוד להשתתף בקונגרס. וזאת משתי סיבות: (א) מי שום שהיא רצתה להיות הנציגה המוכרת של ישראל בעיני הקומוניסטים של מוס-קבה. (ב) משום שהיא פועלת בכל כוחה שבמחנה הקומוניסטי ידעו שקיימת — כפי שהתבטאו אנשי-רק"ח — "ישראל אחרת". משום כך גם שמחו כל-יך הרק"חיסטים, כשהצטרפו אליהם בלתי-מפלגתיים וסתם ערבים ויהודים לא-קומוניסטים.

ליחן הפלגנו באונייה ונוט. מגמל-פיראוס ועד לגבול הבולגרי נסענו כ-24 שעות ב-אוטובוס, המלחה עליידי המשטרה והבולשת, המסרבות לתת לנו להתעכב בארצם. כשהגענו לסופיה, לאחר קבלת-פנים נלהבת לאורך כל הדרך, התחילו התקריות. תקריות שהסכו, הודות לצחוק-הגורל,

תנועה מיזרחית

אישי-בעת מסוריה, אשר רואה את דגלי-ישראל העובר על פניו — ועל פני ראש ממשלת בולגריה, תיאודור זיבקוב. רבים מי אנשי המשלחת הסורית, בקרב הקהל, הציטרפו אליה, בתנועות ידיים ובשאלות רמות.

לכבוד רב. אמילו לוטפי אל-חולי, עיתונאי מצרי ומשתתף קבוע באל-אהרם, ואחד מיר-עציו של גמאל עבד-אל-נאצר, השתתף בערב קריאת-שירים של השניים שאורגן לכבודם על-ידי סטודנטים ערביים השוהים בסופיה. וכאן באה ההפתעה. המצרי הכיר, למעשה, בקיומה של ישראל — בפורום גלוי.

★ ★ ★

ההוכחות החרמו

אני מוכרח לציין שמי שאינו מכיר "ישראל כעובדה קיימת אינו רואה את העובדות", פתח, והוסיף: "הכוחות ה"מתקדמים בישראל עומדים בשורה ראשונה במאבק לקידמה במרחב". אגב, דרוויש ואל-קאסם ניצלו את ההזדמנות כדי להזים את הבדותות, אשר פורסמו קודם לכן בסוריה ובמצרים, כאילו הם יושבים לרוב בבית-סוהר וכאילו ולא נותנים להם לפרסם את שיריהם בישראל. חבל רק שממש ברצף האחרון לפני הפגנת-ההנוט מגמל-חיסה, התרימו להם של-טונות-ישראל — את עותקי-ספרי-השירה שלהם, אשר רצו לקחת לטופיה.

כשבוע הבא: פגישות עם אנשי "אליפתח"

הדגל והסורים

התקרית החמורה ביותר התרחשה אנשי-הבעת קמו מכיסאותיהם. קראו "פלסטין לערבים, הלאה ללה כשהגיע הדגל הישראלי: איסראל!" וניסו, בכלל, להפריע לרגע החגיגי. הישראלים לא הגיבו.

דחקא את אנשי-רק"ח למגיני כבודה של ישראל.

★ ★ ★

הדגלים הורדו

בעצם, אירעו שתי התקריות העיקריות ביום הראשון לפסטיבל — אחריכך היה, פחות או יותר — שקט. אבל הן היו אופייניות לבעיות בהן נתקלה המשלחת הישראלית, פשוט משום ש"באה מישראל לאחר מלחמת-ששת-הימים. לפני שכל המשלחות התארגנו למיצע-הפתיחה החגיגי, לאורך רחובות סופיה, היה על הישראלים ועל דיגלם לעבור על-פני כמה קבוצות אחרות — בנייהן המשלחת מלבנון. תחילה, עברו על פני העיראקים והירדנים — רובם קומוניסטים. לתדהמתנו, נשמעו מחיאות-כפיים מקרב משלחות אלו. אך כשעברנו על פני המשלחת הלבנונית, סובבו חברים גב לצועדים, הורידו את דגלי-לבנון עד לאדמה, לאות-בוז. חלק מ-משלחת-המשלחת אף השמיע קריאות-שיטנה בערבית. אבל היו גם רבים שצעקו על אלה שהורידו דגליהם.

המשלחת הישראלית לא הגיבה. להיפך: שרה "הבאנו שלום עליכם" — בערבית ובערבית. למחרת, צילצל אחד מראשי-המשלחת הלבנונית למשלחת הישראלית והתנצל: "היו

3 עמים חבר יהודי (מימין) של המ"ש שלחת עוקב אחר שיחה של חבר ערב של המשלחת (משמאל, משופם).

הוסיפו כמה מהם תוקף למחאה שלהם — בעזרת תנועה מיזרחית גסה. גם הפעם לא אירע שום דבר חמור. הרק"חיסטים הוסיפו לשיר "הבאנו שלום עליכם". הם רק עברו מעברית לערבית — כדי שאנשי-הבעת יבינו את כוונתם.

★ ★ ★

"מדוע צערתם?"

צחוק הגורל הגיע לשיאים מגוחכים ממש, כשהתברר לנו שרק"ח נאלצה להגן על ישראל בסני הערבים ובסני משלחות עוינות אחרות. היתה גם אירוניה בעובדה ששניים מערביי-ישראל השנואים ביותר כאן — המשו"רים מחמוד דרוויש וסמיה אל-קאסם — הסכו במידה מסוימת לגיבורי-היום, בעיני הערבים, ומתוך זה, למגיני כבוד ישראל. "לעם היהודי יש זכות הגדרה עצמית בי-פלסטין", חזרו והטעימו שני המשוררים, שוב ושוב, כשהותקפו על-ידי הקיצונים הערביים אשר חקרו: "מדוע הסכמתם לצעוד תחת דגל ישראלי ולענוד מנורה יהודית?" "ישראל היא עובדה קיימת", היתה תגובתם — כתגובתם של רבים מחברי-המשלחת האחרים. "אין להתעלם מכך". אינני יודע אם הדבר שיכנע את הערבים האחרים, אבל ברור שדרויש ואל-קאסם זכו

אשה יהודיה בקרב הקהל. בלה את המשלחת בקריאות "שלום חברים!" — בנברית.